

въ Божіе-то промышленіе намирамы въ истѣ-тѣ и самѣ-тѣ вѣрѣ, че дѣйствува въ наши-тѣ развратены сѣрдца голѣмо-то и само-то основателно начало на послушаніе-то. Истина-та вѣра съдѣржава заедно и любовь-тѣ. Мы не можемъ да повѣруваме въ Исуса Христа отъ сѣрдце безъ да го обычаемы. И любовь-та съдѣржава заедно и послушаніе-то; защото, *Ако мя обычате, заповѣди-тѣ ми увардѣте*, говори Спасилель-тѣ. (Іоан. 14; 15.) *Който има заповѣди-тѣ ми, и ги варди, той мя обыча.* (Іоан. 14; 21.)

Така щото, ако имамы вѣрѣ, чрѣзъ кој-то да гледамы само на Исуса Христа за спасеніе, а не на своѣ-тѣ си добринѣ, или послушаніе, ще ся принудимъ съврѣменно отъ любовь да пазимъ Божіи-тѣ заповѣди.

Който ся труди да благоугождава Богу само отъ страхъ на мѣжѣ-тѣ, или съ надеждѣ за въздаяніе, той прилича на робъ, или на закупенъ. Но послушаніе-то въ Христа трѣбва да станува произволно; защото той нарича людіе-то си не роботы, но братія и пріятели. (Іоан. 15; 15. Мат. 28; 10.)

в. Друга причина трѣбва да ны настави да слугуваме Богу: тя е *благодарность-та*.

Ные смы бескрайно задѣлжени Христу; защото длѣженствуваме нему сичкы-тѣ надежды на спасеніе-то си. За тѣхъ причинѣ наша-та длѣжность за да обычаемы Бога, и да струваме волѣ-тѣ му, е още по голѣма, ако е възможно и отъ онѣхъ на ангелы-тѣ; защото заради тѣхъ Христосъ никога не е умрѣлъ,